

Obște

Mari duhovnici	8
Cuvinte de folos de la părintele arhimandrit Zaharia Zaharov	
O predică pe lună	12
Cuvânt la Duminica a 31-a după Rusalii – Vindecarea orbului din Ierihon	
Monahi și monahii de secol XX	16
Monahul Kalist, ucenicul Sfântului Nicolae Velimirovici	
Monahii mileniului III	26
Aici s-a nevoit starețul Gavriil Urgebazde	
Mari duhovnici	32
Părintele Justin Pârnu – o sută de ani de la naștere	
Mari duhovnici	39
Amintiri despre părintele Justin Pârnu	

Mănăstirea și lumea

Duhul Culturii	50
Transgenderismul: o memă patogenă	
Carte de suflet	56
Părintele Daniil (Sandu Tudor), dincolo de ideologiile politice	

Ortodoxia pe mapamond

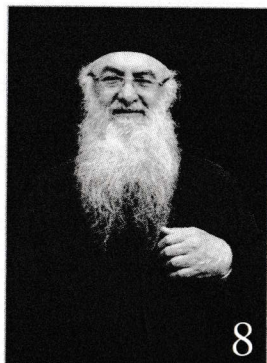
Actualitate panortodoxă și monahală	60
--	----

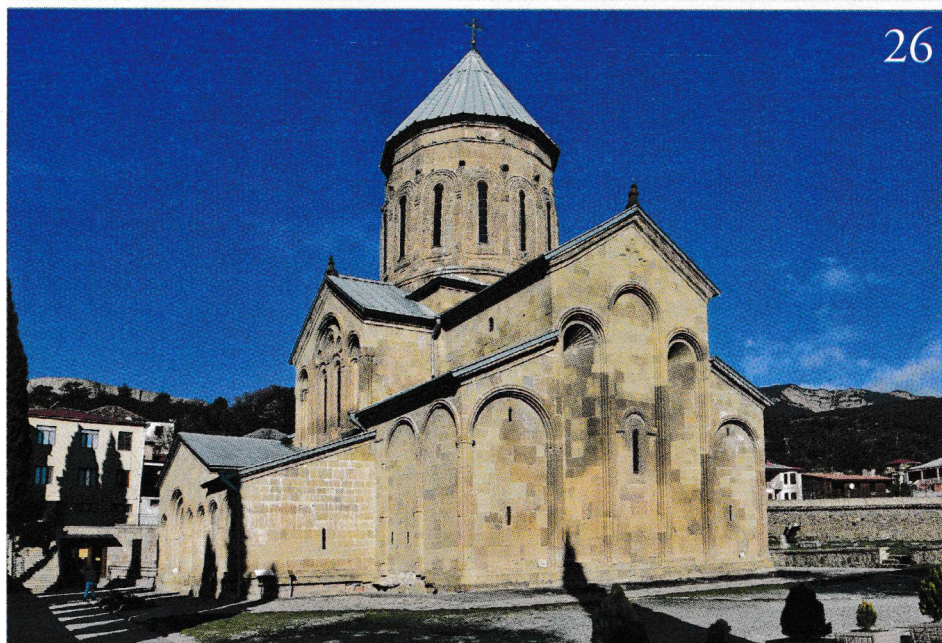
Dragi cititori,

Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

26

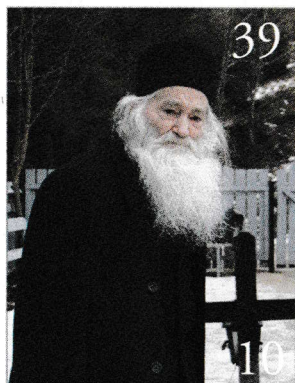
12

32

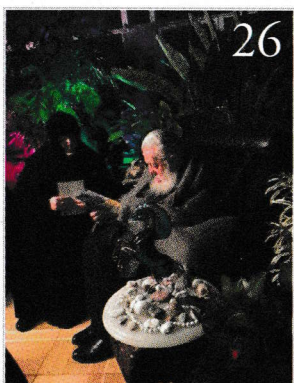

50

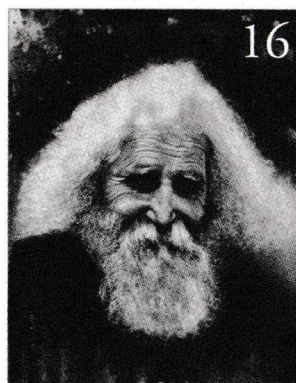

39

10

26

16

CUVINTE DE FOLOS DE LA PĂRINTELE ARHIMANDRIT ZAHARIA ZAHAROU

Sfânta neguțătorie

În fiecare zi suntem chemați la o *sfântă neguțătorie*: să schimbăm viața noastră trecătoare cu viața cea veșnică de la Dumnezeu. Pentru noi, creștinii, timpul înseamnă răscumpărarea veșniciei – pentru ceilalți, *timpul înseamnă bani*. Pentru că cunoaștem puterea răscumpărătoare a rugăciunii, diavolul – care nu dorește nimic altceva decât pierzania întregii omeniri – face tot ce-i stă în putință să ne împiedice de la rugăciune. Satana nu încearcă prea mult să ne împingă să păcătuiem – căci știe că pocăința noastră sinceră poate șterge mulțime de păcate –, ci vrea mai cu seamă să devoreze timpul vieții noastre, insuflându-ne pofa de distracție, gustul pentru noutăți și chiar o anume sete de cunoaștere, dar din care până și ideea de Dumnezeu a fost trecută cu vederea. Tehnologia modernă, cu nenumăratele ei produse noi care invadează piața, este numai o exemplificare a acestui viclesug. Diavolul știe că dacă reușește să ne mistuie timpul vieții noastre, el pune capăt acestei *sfinte negustorii*, acestui schimb de vieți, nimicind legătura noastră personală cu Dumnezeu.

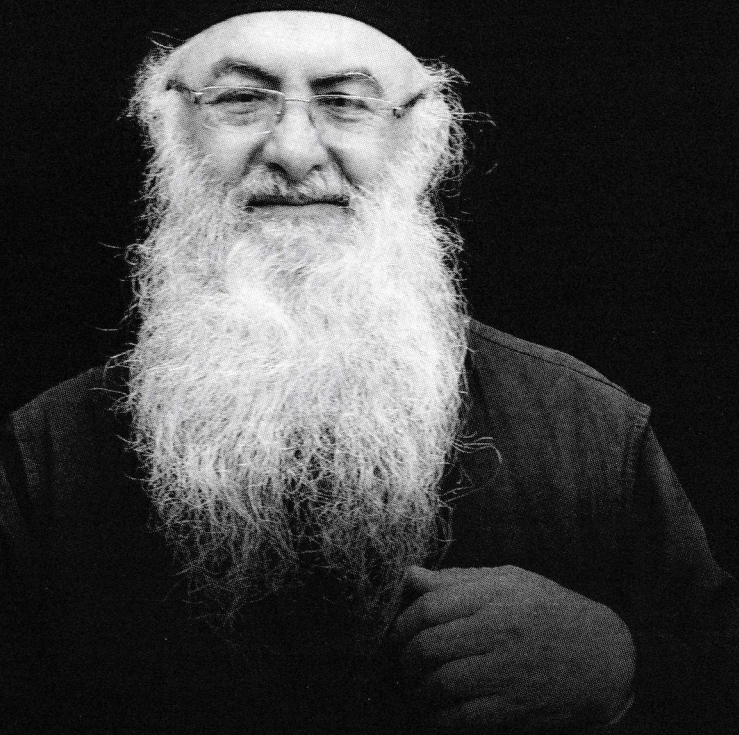
Khardia – tronul lui Dumnezeu

Împrăștierea minții naște închipuiri care ajung piedici în calea Rugăciunii inimii.

Toată nevoința noastră în rugăciune constă în a ne îndupleca mintea să petreacă neîncetat în lăuntrul inimii. Inima este tronul lui Dumnezeu, pe care însă diavolul l-a luat în stăpânire prin înșelăciune. De aceea toată strădania noastră trebuie îndreptată spre recucerirea inimii și statornicirea minții în lăuntrul ei. Dacă – cu ajutorul lui Dumnezeu – diavolul va fi izgonit din inimă, nu-i rămâne altă cale decât să ne războiască din afară. (Chiar și grăirile cu ceilalți monahi trebuie evitate, căci ele întrerup vorbirea noastră cu Dumnezeu.) Odată ce mintea noastră a fost închisă în inimă și împărățește în lăuntrul ei, vrăjmașul nu poate decât să se apropie și să ne lupte din afară. Domnul vrea toată inima noastră.

Duhul lumii

Duhul lumii acesteia – duhul veacului – nu este altul decât duhul satanei. Însă nu Dumnezeu i-a dat lumea în stăpânire, ci omul. Și aceasta încă din rai, când și-a întors fața de la Dumnezeu și a plecat urechea la sfaturile viclene ale diavolului. Duhul lumii acesteia se vedește prin mândrie, neascultare, sete de putere și dorință de stăpânire asupra celorlalți și printr-o înfricoșătoare lipsă de dragoste. Lumea noastră pare cufundată într-o aproape desăvârșită uitare de Dumnezeu. În rai, satana a reușit să-l înșele pe Adam și să-l răpească de la Izvorul Vieții și de atunci acesta a rămas

țelul său: să-l distrugă pe om nimicinându-i legătura cu Dumnezeu prin grija de multe, plăceri și distracții, ca să-l facă să uite de Ziditorul și Binefacătorul său. De aceea Sfinții Părinți socotesc uitarea de Dumnezeu cel mai mare păcat, întrucât aceasta este singura patimă ce nu poate fi înfrântă cu arma rugăciunii.

Omenirea zilelor noastre trăiește în apostazie. A crede în Dumnezeu și a duce o viață creștină este curată nebulie în ochii modernității. Duhul ascultării este împotriva duhului afirmării-de-sine și competitivității agresive din zilele noastre. Noi însă trebuie să disprețuim modelele

acestei lumi, buna ei părere despre sine și să nu ne lăsăm înșelați cu gândul că am putea împăca iubirea de Dumnezeu cu iubirea acestei lumi. Numai prin rugăciune neîncetată vom putea să ne lepădăm de duhul lumii acesteia.

Rugăciunea

Părinții din vechime spuneau că o oră de rugăciune face cât două ceasuri de muncă. Rugăciunea inimii este rugăciunea cu un singur gând. Folosirea multor cuvinte în rugăciune arată că ne aflăm încă în plan psihologic. Oamenii care

sunt încă „sufletești” (*psihikoî*) nu primesc cele ale Duhului.

Smerenia

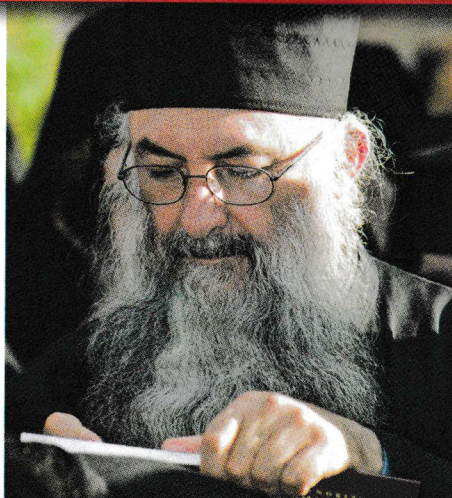
Dacă Dumnezeu Însuși ni S-a arătat nouă prin smerenie, cum e cu puțință ca noi să ne apropiem de El fără smerenie? Iar aceasta însemnează să nu ne facem pe noi centrul vieții, ci pe Dumnezeu și pe aproapele. Neîncetat trebuie să ne plecăm înaintea Domnului și a semenilor noștri. Părinții Bisericii spun că cei înțelepți veșnic se osâdesc pe ei înșiși înaintea lui Dumnezeu.

Liturghia

La Liturghie trebuie să venim duhovnicește, ca niște adevărați prooroci. Altfel vom pleca de acolo fără de nici un câștig. Dacă însă în timpul slujbei ne vom arăta cuvioșenia prin cruci ample, metanii mari și alte asemenea, vom uzurpa spațiul duhovnicesc al aproapei. Sfântul Pavel spune că ori de câte ori venim la Liturghie trebuie să aducem cu noi tot ce avem mai bun. Dacă vom face așa, atunci se va face un „schimb de viață”: din partea noastră prin darurile aduse – pe care Dumnezeu ni le întoarce pline de viața Sa. Căci El pune toată viața Sa în aceste daruri, prefăcându-le „cu Duhul Său cel Sfânt” în trupul și sângele Său... Liturghia este slujită de Hristos Însuși – căci El este Cel ce aduce și Cel ce Se aduce pe Sine în jertfa euharistică.

Împărtășania

Nici împărtășirea deasă și nici cea rară nu ne unesc cu Dumnezeu, ci doar cea cu vrednicie – fie ea deasă sau rară. Sfântul Simeon Noul Teolog spune că cel care plânge și se pocăiește în fiecare zi în fața lui Dumnezeu se poate cumineca în fiecare zi.

Plânsul

Atunci când plângem înaintea lui Dumnezeu avem un singur gând: dacă avem două gânduri, nu putem plânge. Atunci când plângem înaintea Domnului, El ne dă mângâierea Sa.

Somnul – chipul morții noastre

În viața noastră nu există încremenire, căci chiar și în somn duhul nostru fie se îndepărtează, fie se apropie de Dumnezeu. Dacă omul vrea să știe dacă este izbăvit să ia aminte cum reacționează în timpul somnului. Să luăm seama dacă și în timpul somnului – când duhul vicelanului ne atacă – ne împotrivim natural și automat, la fel ca atunci când suntem treji, în stare de veghe. Căci somnul este chipul (*eikona*) morții noastre. Viața în lume ce va să fie nu este altceva decât continuarea vieții pe care am început s-o trăim în această lume, căci atunci când va veni moartea vom pași dincolo cu aceeași așezare lăuntrică. Deci trebuie să dobândim așezarea lăuntrică a dreptilor ca să ne putem înfățișa înaintea Domnului.

Trezvia

Pentru noi, creștinii, grija cea dintâi este cum să trăim fără de păcat în această lume, în care suntem asaltați neîntrerupt cu imagini și impresii necurate. Aceasta este cu puțință luând seama la Lot, care, trăind în Sodoma, nu a fost totuși vătămat de murdăria viețuirii de acolo. Ne trebuie însă trezvie – ca să dobândim discernământ și să nu fim furați și răniți de meșteșugirile potrivnicului. Dacă ne păstrăm trezvia, harul se înmulțește în inima noastră. Fără el omul nu este decât trup, iar trupul „să moștenească împărăția lui Dumnezeu nu poate.” (*I Corinteni* 15, 50) Prin cădere omul a ajuns să nu mai fie stăpân pe propria-i fire, însă prin pogrărea minții în inimă în rugăciune curată el poate reface și reîntregi firea sa dintru început.

Această trezvie ne păzește nu doar atunci când suntem treji, ci și în timpul somnului, când duhul nostru se află în permanentă mișcare: ori către Izvorul Vieții – care este Hristos –, ori către împărăția întinericului. „Eu dorm și inima mea priveghează”, spune proorocul Solomon. (*Cântarea lui Solomon* 5, 3) Pentru omul cu adevărat duhovnicesc, acel monstru – numit de psihologi *subconștient* – nu există. Prin trezvie toată viața omului devine conștientă și, chiar de se strecoară ceva care-l tulbură, acest „ceva” este de îndată risipit de harul lui Dumnezeu care sălășluiește în el.

Feciorie

Sfinții Părinți înțelegeau prin feciorie și curăția minții și numeau *curvie* nu doar patima poftei trupești, ci orice lucru care ne desprinde de aducerea aminte de Dumnezeu.

Crucea

Bătălia cea mai mare din toate timpurile a fost dată pe Cruce. Pe cruce, tot răul

adunat de-a lungul veacurilor – începând cu căderea lui Adam și până la venirea lui Hristos – a căzut asupra Domnului. Crucea este sabia care omoară sinele nostru păcătos. Crucea devine cheie a raiului – pentru că ea omoară iubirea de sine (izvorul a tot răul din lumea aceasta). Iar voia lui Dumnezeu pentru noi în această viață este să devenim din zi în zi mai puțin egoiști, luându-ne crucea și urmând Lui.

Dragostea înseamnă să îmbrățișezi voia celuiilalt. Când ridicăm *ziduri* împrejurul nostru nu izbutim să facem voia celuiilalt și rămânem în pierzătoria noastră iubire de sine. De fapt ne ridicăm zidurile propriei noastre temnițe, ale propriului nostru iad. Iadul nu este *celălalt* – cum spunea Sartre –, ci propriul nostru *eu*. Adevărata înțelepciune este să înțelegi că nu omul este centrul vieții și măsura tuturor lucrurilor, ci Dumnezeu și că tot ceea ce este și are omul este un simplu dar al Ziditorului și Binefăcătorului său. Iar darurile Sale sunt pe măsura recunoștinței și mulțumirii cu care le primim.

Moartea

Lumea modernă se teme de moarte. De aceea ea a devenit un fel de tabu, un lucru despre care oamenii preferă să nu vorbească. Dar pe noi, creștinii, aducerea aminte de moarte ne desprinde de toate legăturile cu cele pământești. Și nu trebuie să facem nici o descoperire, căci drumul a fost deja deschis de Hristos. Dar pentru răscumpărarea vieților noastre din stricăciune trebuie plătit un preț: pocăința.

Cluj-Napoca, iunie 2012

(Texte selectate de George Crasnean din volumul „Răscumpărând vremea”, apărut la Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2014)